

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-77/21-8

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 30-03-2021			Prilog C
e-mail	eojn	neposredno	ostom
KLASA: 07/11-034-02/20-02/13			
URBROJ: 383-01/21-13			

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Čazmatrans Vukovar d.o.o., Vukovar, Vinkovačka 50, kojeg zastupa opunomoćenik Andrej Georgievski, odvjetnik iz Vukovara, K. A. Stepinca 9-11, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Vukovara, Vukovar, Dr. Franje Tuđmana 1 i zainteresirane osobe Slavonija Bus d.o.o., Novi Grad, Novi Grad 26/A, radi davanja koncesije, na sjednici vijeća održanoj 19. ožujka 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/20-02/19, urbroj: 354-01/21-7 od 13. siječnja 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, u točki 1. izreke, odbija se žalba tužitelja izjavljena na odluku o davanju koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti komunalnog linijskog prijevoza putnika na području grada Vukovara, klasa: UP/I-340-01/20-01/1, urbroj: 2196/01-01-20-15 od 3. prosinca 2020. (dalje: odluka o davanju koncesije), dok je točkom 2. izreke odbijen njegov zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka. Odlukom o davanju koncesije zainteresirana osoba Grad Vukovar (dalje: davatelj koncesije) odabrao je, kao ekonomski najpovoljniju, ponudu zainteresirane osobe Slavonija Bus d.o.o. (dalje: odabrani ponuditelj), u postupku dodjele koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti komunalnog linijskog prijevoza putnika na području grada Vukovara, broj objave: 2020/S 01K-0034359.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu, navodeći kako je tuženik neosnovano odbio njegovu žalbu protiv odluke o davanju koncesije, jer odabrani ponuditelj nije dokazao tehničku sposobnost, zbog čega je njegova ponuda trebala biti isključena iz daljnjeg pregleda, ocjene i odabira kao neuredna, temeljem članka 5. točke 23. Zakona o koncesijama („Narodne novine“, broj 69/17. – dalje u tekstu: ZK). S tim u vezi upire na odredbu točke 4.2.1. dokumentacije za nadmetanje, koja se odnosi na tehničku i stručnu sposobnost, a kojom je propisana obveza raspolaganja s minimalno 7 autobusa kojima će se obavljati predmet koncesije, koji autobusi ispunjavaju norme najmanje EURO IV. Kao uvjet u

istoj odredbi propisano je da navedeni autobusi pripadaju M2 ili M3 kategoriji prema Pravilniku o tehničkim uvjetima vozila u prometu na cestama, jer se te kategorije mogu okarakterizirati kao vozila tipična i prilagođena gradskom prijevozu putnika. S obzirom na odredbe toga Pravilnika, prema kojima se vozila M2 i M3 kategorije dijele na razrede: I, II, III, A i B, tužitelj smatra nezakonitim stajalište tuženika da je ponuditelj dostavom dokaza o raspolaganju sa 7 autobusa M3 kategorije udovoljio traženju iz navedene točke dokumentacije za nadmetanje. Takvo stajalište tuženika smatra protivnim i notornoj činjenici da autobusi namijenjeni linijskom međugradskom prijevozu nisu prikladni prijevozu putnika u gradskom prijevozu, a što je vidljivo iz priloženih prometnih dozvola. Dodaje kako je u vrijeme pisanja ove tužbe odabrani ponuditelj već počeo konzumirati koncesiju te su postali očiti isticani tehnički nedostaci autobusa, jer je svakodnevno na autobusnim stajalištima vidljivo da osobe starije životne dobi i invalidne osobe uopće ne mogu ući u predmetne autobuse, zbog visine praga ulaska. S obzirom na sve izloženo, tužitelj predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji, poništi osporeno rješenje i tuženiku naloži da mu nadoknadi trošak postupka prema troškovniku. Ujedno potražuje naknadu troškova za sastav tužbe, uvećanu za PDV.

Tuženik se, u odgovoru na tužbu, protivi tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, a iz kojih proizlazi da je davatelj koncesije zakonito pregledao i ocijenio ponudu odabranog ponuditelja u pogledu tehničke i stručne sposobnosti u pogledu autobusa koje je ponudio za izvršenje ugovora o koncesiji, jer je odabrani ponuditelj dostavio dokaze propisane dokumentacijom za nadmetanje iz kojih ujedno proizlaze činjenice koje su tom dokumentacijom propisane kao uvjet i zahtjev tehničke i stručne sposobnosti. Pritom tuženik upire na odredbe članka 21., članka 22. stavka 1. točke 3., članka 32. stavka 5. i članka 34. stavka 1. i 4. ZK-a, kojima je, pored ostalog, propisano da davatelj koncesije dokumentacijom za nadmetanje propisuje konkretne uvjete i zahtjeve koji predstavljaju tehničku i stručnu sposobnost, kao i konkretne dokaze kojima je to potrebno dokazati, te da se natjecatelji, pri izradi ponuda, a stručno povjerenstvo davatelja koncesije, pri ocjeni ponude, moraju pridržavati zahtjeva i uvjeta iz dokumentacije, čemu je ovdje udovoljeno, a što posljedično znači da, suprotno stavu tužitelja, ponuda odabranog ponuditelja nije neuredna. Prema stavu tužitelja, naime, ponuda odabranog ponuditelja trebala je biti odbijena kao neuredna iz razloga što je iz dostavljenih dokaza razvidno da ponuđeni autobusi pripadaju razredima III i II, a ne razredu I, koji razredi autobusa su propisani Pravilnikom o tehničkim uvjetima vozila u prometu na cestama. Pripadnost određenom razredu, međutim, nije propisana dokumentacijom za nadmetanje kao uvjet tehničke i stručne sposobnosti, što znači da urednost ponude ne ovisi o navedenim razredima autobusa. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Davatelj koncesije, u odgovoru na tužbu, protivi se tužbenom zahtjevu, pri čemu upire na članak 34. stavak 1. ZK-a i točku 4.2.1. dokumentacije za nadmetanje, koje sadržajno citira, zaključujući da je odabrani ponuditelj dostavio dokaze (prometne dozvole) da svi autobusi pripadaju M3 kategoriji, kako je traženo dokumentacijom. Pritom pojašnjava da dokumentacijom za nadmetanje nije niti traženo da se za svako vozilo mora navesti koliko ima sjedećih, a koliko stajaćih mjesta, kao što nigdje nije propisano da se sa kategorijom M3 ne može obavljati gradski prijevoz putnika. Eventualne pak propuste u dokumentaciji za nadmetanje (da je trebalo tražiti razred autobusa I te propisati da su razred II i III autobusa neprihvatljivi), tužitelj je trebao isticati prije otvaranja ponuda. S obzirom na navedeno, davatelj koncesije predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Odabrani ponuditelj, u odgovoru na tužbu, smatra da se odluka o davanju koncesije temelji na činjenicama dokazanim u postupku. Ističe da je postupio sukladno točki 4.2.1. dokumentacije za nadmetanje te je dostavio dokaze kako je to i traženo dokumentacijom.

Dodaje da je u međuvremenu odluka o odabiru postala izvršna te da je sklopio i izvršava ugovor o koncesiji vozilima koja udovoljavaju uvjetima i zahtjevima iz dokumentacije za nadmetanje te koja su prilagođena svim kategorijama putnika, o čemu u prilogu dostavlja fotografije autobusa iz kojih je vidljivo da se radi o vozilima niskog praga i vozilima koja su prilagođena za korištenje starijih i invalidnih korisnika prijevoza. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Odgovori na tužbu tuženika, davatelja koncesije i odabranog ponuditelja dostavljeni su tužitelju, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.).

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbio tužiteljevu žalbu protiv odluke o davanju koncesije, pri čemu je za svoju odluku naveo argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, točkom 4.2.1. dokumentacije za nadmetanje, kojom je propisan uvjet tehničke i stručne sposobnosti, a za koju tužitelj smatra da je u konkretnom slučaju pogrešno primijenjena, pored ostalog, propisano je da ponuditelj mora dokazati da raspolaže sa minimalno 7 (sedam) autobusa kojima će obavljati predmet koncesije, koji autobusi ispunjavaju norme najmanje EURO IV, što se dokazuje preslikama prometnih dozvola autobusa (alineja 1. stavak 1.) te da navedeni autobusi pripadaju M2 ili M3 kategoriji prema klasifikaciji Pravilnika o tehničkim uvjetima vozila u prometu na cestama („Narodne novine“, broj 85/16. i 24/17.- dalje u tekstu: Pravilnik), jer se te kategorije mogu okarakterizirati kao vozila tipična i prilagođena gradskom prijevozu putnika, što se dokazuje preslikama prometnih dozvola autobusa (alineja 2.).

Iz navedene odredbe, dakle, jasno proizlazi da autobusi moraju pripadati ili M2 ili M3 kategoriji prema klasifikaciji Pravilnika, slijedom čega je osnovan zaključak tuženika da je odabrani ponuditelj, time što je dostavio dokaze (prometne dozvole) da raspolaže sa 7 autobusa M3 kategorije, udovoljio uvjetu iz dokumentacije za nadmetanje, iako nije dokazao kojem razredu prema Pravilniku pripadaju ponuđena vozila M3 kategorije.

Ovo stoga jer, i po ocjeni ovoga Suda, okolnost da se Pravilnikom vozila M2 ili M3 kategorije dijele na razrede: I, II, III, A i B, kraj činjenice da dokazivanje razreda kojem pripadaju ponuđeni autobusi nije uvjetovano dokumentacijom za nadmetanje, nije relevantna za ocjenu ponude, kako to osnovano navode tuženik i davatelj koncesije. To tim više što tužitelj u prethodnoj fazi nije ni osporavao sadržaj dokumentacije, zbog čega na eventualne propuste u istoj više ne može ukazivati u predmetnom postupku, u kojem je odabir najpovoljnijeg ponuditelja izvršen upravo prema uvjetima iz dokumentacije za nadmetanje.

S tim u vezi tuženik je dao jasnu i valjanu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

S obzirom da je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, a imajući u vidu da tužitelj i u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv odluke o davanju koncesije, to ovaj Sud nije našao osnove rješenja tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja

utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Na kraju, a u odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu troškova predmetnog upravnog spora napominje se da je odredbom članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. S obzirom da je tužitelj izgubio predmetni upravni spor, jer je njegov tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je valjalo odbiti i njegov zahtjev za naknadu zatraženih troškova.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 19. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpisano – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

